

Volodimir Fedinisinec

Autonómia

Az autonómia, biz ám,
Nem sült galamb, barátom –
Nem lacipecsenye
A vendéglői tálon,
Melyet pincér tesz asztalodra,
És te
Késsel-villával
Felszeletelve
Tömöd
Nyárspolgár-szádba.
Nem, nem sült galamb...
Az autonómia
Lassan
Dermedő vér
Friss sebeinken.

Anyám háza vén, talán
A falu legvénebb háza, –
S szegény, akár a gazdája.
Ám én mégis mindig elhozok
Valamit a szülői házból,
E bélpoklos városba,
Ahol manapság élek.
És anyám háza újra megtelik,
Csordogál belé minden, ami jó, –
Akár hús kutakba a víz:
Magaddal el nem viheted,
És ki nem merheted soha.

Ivan Petrovcij
Dal az élő nyelvről

Vigyázzunk a ruszin szóra:
Ó – anyáink édes szava,
S tanítónk is ifjúkorba.
– Hegycsúcsaink kristály hava.

Benne a távoli világ,
Benne egész örökségünk:
Harag és hódoló virág,
Tűz és fagy, és bűnös életünk.

Hogy lehetne néma népünk,
Mely a pokol köreibe ért!
Küzdj, harcolj hát anyanyelvünk,
Gyarló, elmúló magunkért!

S. Benedek András fordításai

Volodimir Fedinisinec (Repenye, 1943) filológus, pedagógus, szerkesztő, publicista, költő, író, műfordító, kritikus, a kárpátaljai irodalmi élet egyik meghatározó egyénisége, aki nemcsak tehetséges művelője a versírásnak, hanem komoly irodalomtörténeti, irodalomelméleti tudással is bír, az ukrán/ruszin kultúra „mindenese”. Elkötelezett híve a kárpátaljai ruszinságnak, vele kezdődik valójában a ruszin értekező próza, ő ír leginkább esszéket ruszinul.

Ivan Petrovcij (Szajkófalva, 1945) még a brezsnyevi diktatúra „legszebb éveiben” lett a francia szimbolizmus rabja. A két évtizedre Beregszászba, magyar kulturális közegbe kerülő alkotó a magyar népköltészet és klasszikus irodalom fordítójaként vált a szakma megbecsült mesterévé. Francia fordításai csak a kilencvenes években láthattak napvilágot, s ekkoriban állította össze szubjektív magyar versantológiáját is. A dalszerű, romantikus, tájleíró versek állnak hozzá legközelebb. A rendszerváltás után a korábban ukránul alkotók közül ő is áttért a ruszin nyelvre.